

CRÒNICA DEL COLLELL

A cor obert ens dona sa joia, podem dir del Senyor amb el Psalmista, al volguer sintetizar la pròdiga varietat de santes emocions que havem copsat en aquest Casal de Maria els que sortosament, com a servents d'una Mare benaimada, hi tenim dolça estada. Per ço, i servint-nos novament de davídiques paraules, *car ses ensenyances son nostra delitança, els camins del Senyor ja mai oblidarem.*

Les funcions litúrgiques del temps.—Després de les diades santes tot elles tristor i penediment de la Setmana Major, amb el cerimonial i formulisme litúrgic que constitueix ja ell sol una *Summa* de divinals lloances i de sentiments santificadors, arriba la commemoració de aquella Resurrecció que'ns obríe les portes de la Gloria, i quina eficacitat debia haver plena actuació continuament a través dels segles. Les joies Pascuals ressonaren seguidament en nostre Santuari, i a la juliança dels cantic de gloria i dels al·leluyes, s'hi aguantà sempre la felicitació que l'Església dona a la Santíssima Verge en aquest temps amb les entusiàstiques notes del *Regina cæli*. La missa fou la tant graciosa *Lux et origo*, amb el Credo III.

La diada de l'Ascensió amb sentors de farigola i matïços primaverals esclatava joiosa per al nostre esperit recordant-nos aquell jorn gloriós en que'l diví Redemptor se'n pujava al mes alt soli de les regions celstials on tots hi volem tenir estada. Fins que arribi el gran dia de la nostra deslliurança vivim-hi tots en esperit, com deiem en la col·lecta de la diada.

I vingué la festa de les festes, la cima de les gracies, segons el Crisòstom: la Pasqua Granada de l'Església. L'Esperit del Senyor omplia la terra, i la gràcia del Paràclit purificava nostres cors i els feconditzava amb l'intima regor de sa rosada. Qué hermosa, qué mística, qué divinal, la *Sequentia* d'aquesta diada: text i melodia gregoriana son certament de lo millor de nostra sacra Liturgia. La missa que's cantà fou la *Fons bonitatis*, amb el Credo IV.

A partir del Pentecostés ens trobem en el segon període del cicle litúrgic, període que es també nomenat *Vida de l'Església*, en contraposició al que precedeix a aquesta capdal diada, que pot dir-se commemoratiu de la *Vida de Crist*. L'últim terme de tota la Liturgia catòlica es la Trinitat Beatíssima; mes, hi ha una festa quina solemnitat canta d'una faïço particular la gloria augusta de la Unitat en la Trinitat. Es la festa de la Santíssima Trinitat que te'l lloc propi en la I^a Dominica després de Pentecostés. La missa cantada fou també la *Fons bonitatis*, que amb tant gust i sentiment canten els nens de la nostra Escolania.

El Santíssim Corpus Christi. La festa que instituí el Papa Urbà IV per a fer esclatar els homenatges rendits a la Sagrada Hostia, constitueix en sa liturgia, que'ns llegà el Doctor Angélic, un dels més esplendits monuments de la ciencia i de la pietat de tots els segles. El *Lauda Sion* es la suprema síntesi de tota la tradició cristiana en la confessió del Santíssim Sagrament. Com a complement de les festes eucarístiques vingué el dia dedicat al Cor de Jesús, símbol real de son amor.

I seguí i continuà desenrotllant-se el temps del pelegrinatge envers la Patria celstial representat per les dominiques després de Pentecostés, fins a arribar novament al començ del cicle litúrgic en les setmanes dites d'Advent.

Les funcions extra-litúrgiques.—Si la liturgia del temps se veu revestida en nostre Santuari de tota la importancia, no menor solemnitat